28 d'octubre: Sant Simó i sant Judes, apòstols

Text de l'Evangeli (*Lc* 6,12-19): En aquells dies, Jesús es retirà a la muntanya a pregar, i hi passà la nit fent oració a Déu. I quan fou de dia, cridà els seus deixebles i n'escollí Dotze entre ells, els quals anomenà apòstols: Simó, al qual donà també el nom de Pere, i Andreu, el seu germà, i Jaume, i Joan, i Felip, i Bartomeu, i Mateu, i Tomàs, i Jaume d'Alfeu, i Simó, que s'anomena Zelador, i Judes de Jaume, i Judes Iscariot, que fou traïdor.

I baixant amb ells, va aturar-se en un indret pla. I hi havia una gran multitud dels seus deixebles, i una gran gentada del poble de tota la Judea i Jerusalem i del litoral de Tir i Sidó, que havien vingut per sentir-lo i per ser guarits de les seves malalties. I els qui eren vexats per esperits immunds eren curats. I tota la gent procurava de tocar-lo, perquè sortia d'ell una virtut que guaria tots».

© Albada Editorial / evangeli.net

«Jesús es retirà a la muntanya a pregar»

Mn. Albert TAULÉ i Viñas
(Barcelona, Espanya)

Avui contemplem un dia sencer de la vida de Jesús. Una vida que té dos vessants clars: la pregària i l'acció. Si la vida del cristià ha d'imitar la vida de Jesús, no podem prescindir d'aqueixes dues dimensions. Tots els cristians, fins i tot els qui s'han consagrat a la vida contemplativa, tenim i hem de tenir uns moments de pregària i altres d'acció. Pot variar el temps dedicat a cada una. Veiem que fins els monjos i les monges de clausura dediquen bona part de la seva jornada a un treball. Com a contrapartida, els qui som més "seculars", si volem imitar Jesús, no hauríem de portar una acció desenfrenada sense ungir-la amb la pregària. Ens diu sant Jeroni: «Encara que l'Apòstol ens va ordenar de pregar sempre, (...) cal que destinem a aquest exercici unes hores determinades».

¿Necessitava Jesús aquestes llargues estones de pregària en la solitud, quan tothom dormia? Els teòlegs estudien quina era la psicologia de Jesús home: fins a quin punt tenia accés directe a la divinitat i fins a quin punt era «home en tot semblant a nosaltres, llevat del pecat» (He 4,15). En la mesura que el considerem més a prop nostre, la seva "pràctica" de l'oració, és evidentment un exemple per a nosaltres.

Un cop assegurada l'oració, ja només ens queda imitar-lo en l'acció. En el fragment d'avui, el veiem "organitzant l'Església", és a dir, triant els qui seran els futurs evangelitzadors, els continuadors de la seva missió en el món: «I quan fou de dia, cridà els seus deixebles i n'escollí Dotze entre ells, els quals anomenà apòstols» (Lc 6,13). El trobem després curant tota mena de malaltia. «I tota la gent procurava de tocar-lo, perquè sortia d'ell una virtut que guaria tots» (Lc 6,19), ens diu l'evangelista. A fi que la nostra identificació amb Ell sigui total, només ens cal que també surti de nosaltres una força que guareixi tothom. Això únicament serà possible si estem empeltats en Ell, a fi de donar molt de fruit (cf. Jn 15,4).

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Tota ànima humana és un temple de Déu: això ens obre una perspectiva ampla i del tot nova. La vida de pregària de Jesús és la clau per a comprendre la pregària de l'Església» (Santa Teresa Beneta de la Creu)

- «Tant Simó el Cananeu com Judes Tadeu ens ajudin a redescobrir sempre i a viure incansablement la bellesa de la fe cristiana, sabent testimoniar-la amb valentia i al mateix temps amb serenitat» (Benet XVI)

- «(...) [Jesús] prega abans dels moments decisius que encaminarien la missió dels seus apòstols: abans d'escollir i de cridar els Dotze (cf. Lc 6,12), abans que Pere el confessi com a 'Ungit de Déu' (Lc 9,18-20) i a fi que la fe del cap dels apòstols no defalleixi en la temptació (cf. Lc 22,32) (...)» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 2.600)